עמ"ש 37107-09-25 המערער נ' המשיבה

לפני הרכב כבוד השופטים:
חננאל שרעבי [אב"ד]
אסרפנצה אלון
יצחק כהן (שופט עמית)

המערער	**המערער/ האב** **ע"י ב"כ עו"ד שלומי נעמן**
	נגד
המשיבה	**המשיבה/ האם** **ע"י ב"כ עו"ד ליטל יצחק**

בעניין הקטין, יליד 2018 – ע"י אפוטרופוס לדין עו"ד איתי יפה, מטעם מערך ייצוג קטין בסיוע המשפטי מחוז חיפה

פסק דין

פסק דין חשוב ומעניין של מחוזי חיפה אשר מסביר לנו שוב, בצדק כמובן, שכל מקרה של קביעת סכום המזונות יש לבחון לגופו - בטח במקרה של פערי שכר מהותיים - ולא לעבוד אוט' עם נוסחת המזונות. בדיוק כמו בקביעת צרכי הילד.

השאלה העומדת בפני המחוזי היא מה מידת הסטייה המוצדקת מנוסחת המזונות?

ומה חשוב ואין כאן? כאשר הילד מעל גיל 6 וישנם פערי שכר לא מהותיים בין ההורים, נניח 60/40 או 65/35 - לאור ההיגיון הכלכלי שיש לחשב את היחס הנכון לפערי השכר לאחר תשלום המזונות, לצד עמדתם של חלק מהשופטים, בצדק כמובן, שקביעת יחס של לא חצי יכולה להביא לויכוחים מיותרים בין ההורים (אינטרסים מנוגדים) - ברוב המקרים קובעים את אחוז תשלום ההוצאות החריגות (חינוך ובריאות) על חצי חצי.

אך כאשר היחס הוא כה מהותי כמו כאן (78/22), זה בהחלט מקרה קלאסי בו בהחלט ראוי לקבוע את היחס לא על חצי חצי! במקרה כאן היו ראוי לקבוע יחס של 70/30 או 65/35. אך לא 50/50.

לא בטוח שבכל פסק דין צריך לעשות חישוב נוסף, מדוייק, לנושא זה, אך החישוב הוא פשוט: משכר האב נוריד את סכום המזונות. לשכר האם נוסיף את סכום המזונות. ואז מחשבים את היחס החדש. כאן, בפסיקה של זיתוני, יוצא: אצל האב 19,700=21,700-2000. ואצל האם 8,101=6,101+2,000. היחס המדויק הוא 70/30.

מדוע האם לא הגישה ערעור על כך? אולי לא היה לה עוד כוח למאבקים. אולי נגמר לה הכסף. לא יודע. אך גם אם היא לא הגישה, מדוע המחוזי בוחר לא להתערב במקרה כה צורם זה? האם המחוזי יכול בכלל להתערב ללא הגשת ערעור מצד האם? ראו סעיף 146 לתקנות סדר הדין האזרחי:

סמכות בית המשפט בערעור
146.(א) בית המשפט שלערעור רשאי–
(1) לתת כל החלטה שצריך היה לתתה;
(2) לאשר את ההחלטה שעליה מערערים מאותו נימוק או מנימוק שונה;
(3) לבטל את ההחלטה שניתנה ולהורות על דיון חדש;
(4) להחזיר את העניין לערכאה שנתנה את ההחלטה לצורך השלמה;
(5) לתת החלטה נוספת או אחרת אם הדבר דרוש.
(ב) בית המשפט רשאי להשתמש בסמכויות אלה אף אם הערעור נוגע רק לחלק מן ההחלטה, ורשאי להשתמש בהן לטובת המשיבים או בעלי הדין האחרים, כולם או מקצתם, אף אם לא הגישו ערעור.

ובשולי הדברים: שכר האם, מורה, נקבע כאשר היא הייתה מובטלת ולטענתה לא יכלה למצוא עבודה כי הילד היה בטיפולה. מאז דברים השתנו. זמני השהות שווים כיום, ואני מניח ומקווה שהאם מצאה עבודה. אך מחוזי פוסק לפי מה שנקבע בקמא. לא בודק האם חזרה לעבודה וכו'. כך זה עובד.

השופט חננאל שרעבי [אב"ד]:

1. עסקינן בערעור על פסק דינו של בית משפט למשפחה בקריות (כב' השופט ניר זיתוני **שוב...**) מיום 17.6.2025, בשלוש תובענות כדלקמן:

תמ"ש 60607-11-18 – תביעת המשיבה למשמורת על הקטין וזמני שהות;

תמ"ש 12094-06-20 – תביעת המערער למשמורת משותפת ואחריות הורית משותפת בהתייחס לקטין;

תמ"ש 60533-11-18 – תביעת המשיבה למזונות הקטין ומדורו.

(להלן: "**פסק הדין**").

רקע ופסק הדין

2. הצדדים (להלן: "**האב**", "**האם**", בהתאמה) הם יהודים אשר ניהלו מערכת יחסים משנת 2016 עד אמצע שנת 2018. במסגרת יחסי הצדדים נולד הקטין ... יליד 00.00.2018 (להלן: "**הקטין**"). יחסי הצדדים עלו על שרטון ומכאן ההליכים נשוא פסק הדין, שצוינו לעיל.

ביום 5.3.2019 ☹ **אנחנו בשנת 2026...**הוטלו על האב ולטובת הקטין מזונות זמניים בשיעור של 1,800 ₪, ונקבעו זמני שהות זמניים כמפורט בסעיפים 2-4 לפסק הדין.

3. לאחר שנים של התדיינות ושמיעת ראיות ניתן פסק הדין, שעסק כאמור בשני נושאים: **משמורת הקטין וחלוקת זמני השהות**;

מזונות הקטין.

4. לנוכח הסכסוך העצים שבין הצדדים (שעדיין קיים ומוביל להתדיינויות נוספות ביניהם, שאינן קשורות לערעור זה) מונה לקטין לצורך ההליך קמא (סוגיית המשמורת וזמני השהות) אפוטרופוס לדין, עו"ד איתי יפה (להלן: "**האפוט' לדין**").

5. **<u>הקביעות בפסק הדין באשר למשמורת המשותפת</u>**:

א. לבחינת סוגיית המשמורת המשותפת נעזר בית משפט קמא בתסקירי עו"ס שהוגשו בנדון, בחו"ד מומחה ד"ר דוד יגיל (להלן: "**המומחה**") והמלצות האפוט' לדין.

ב. בית משפט קמא, תוך הפעלת שיקול דעת עצמאי, קבע משמורת משותפת הדרגתית לקטין, תוך קבלה חלקית של המלצות העו"ס והמומחה (כהמלצת האפוט' לדין), תוך שאינו מקבל את המלצות העו"ס למעבר הקטין לבית האב כבית עיקרי, ואינו מתנה את משמורת האם בקבלת טיפול רפואי (כהמלצת המומחה).

ג. בפסק הדין הנרחב והמפורט הבהיר בית המשפט את קביעותיו, תוך סטייה מסוימת מהמלצות העו"ס והמומחה כאמור, ואת העדפתו בקבלת המלצות האפוט' לדין (ראו סעיפים 54-50 לפסק הדין).

בנדון הדגיש בית משפט קמא, כי הפעיל שיקול דעת עצמאית, וכי אינו מחויב לקבל כ"חותמת גומי" את המלצות המומחים (ראו בנדון את דברי ונימוקי בית משפט קמא, שישה במספר, מדוע סטה במקרה הנדון מהמלצות העו"ס והמומחה, תוך העדפת עמדת האפוט' לדין, בסעיפים 79-61 לפסק הדין).

ד. <u>את סיכום פסיקתו בנושא משמורת הקטין וזמני השהות ציין בית משפט קמא בסעיפים 83-80 לפסק הדין, בציינו בהם כדלקמן</u>:

"80. לסיכום, אימוץ המלצת העו"ס בנסיבות העניין, אינה מתיישבת עם טובת הקטין וזאת לאור מצבו של הקטין, לאור המורכבות הקיימת במערכת יחסיהם של הצדדים, לאור זמני השהות כפי המתקיימים כיום, לאור ההשפעה הפוטנציאלית השלילית על מצבו הרגשי של הקטין של עריכת כל שינוי משמעותי שלא נעשה באופן הדרגתי. לפיכך, בשלב זה אני מורה על הרחבה הדרגתית בזמני השהות כאשר בשלב הראשון יש להוסיף לאב יום אחד בשבוע עם לינה שיהיה יום עוקב ליום שבו הקטין שוהה עם לינה וזאת על מנת לשמור על רציפות.

81. קרי, במהלך חצי השנה הקרובה, בשבוע הראשון, הקטין ישהה עם האב בימים ב' ישירות מהמסגרת החינוכית, בימי ג' ושיבה למחרת בבוקר למסגרת החינוכית וביום

ו' מהמסגרת החינוכית ושיבה ביום א' בבוקר למסגרת החינוכית. בשבוע השני, זמני השהות יתקיימו בימי ד', וה' ישירות מהמסגרת החינוכית ושיבה למחרת בבוקר למסגרת החינוכית.

82. לאחר חצי שנה, החל מיום 1.1.26 , ובתנאי שהאב עדיין מתגורר בטווח מירבי של 40 ק"מ ממקום מגורי האם, זמני השהות של הקטין עם האב יהיו כמפורט להלן: הקטין ישהה עם אביו בימי ראשון ורביעי וסופ"ש אחת לשבועיים. בימי ראשון ורביעי האב ייקח אליו את הקטין מסיום הלימודים ועד למחרת בבוקר. יום חמישי יהא יום מתחלף בין ההורים (לסירוגין, הפוך לסופ"ש). סוף שבוע לסירוגין מיום ששי עד ליום ראשון בבוקר. זמני השהות של [הקטין] עם אימו בימי שני מסיום שעת הלימודים ועד ליום רביעי בבוקר. יום חמישי כאמור יהא יום מתחלף בין ההורים מסיום הלימודים עד ליום ששי בבוקר.

83. מובהר בזאת, כי פסק דין זה אינו מהווה מעשה בי-דין כמו כן פסק דין שעניינו זמני שהות . ככל ובעתיד יתגלו נתונים המצדיקים בחינה מחודש של זמני השהות, אזי הצדדים רשאים לנקוט בהליך המתאים כפי שימצאו לנכון. בשלב זה ועל סמך התשתית העובדתית שהונחה בפני בשלב זה, זו החלופה האופטימלית המגשימה את עקרון טובת הקטין".

ה. אם כן תוצאת פסק הדין היא, קביעת משמורת משותפת של הצדדים בהתייחס לקטין.

6. **<u>קביעות פסק הדין בסוגיית מזונות הקטין</u>:**

א. צרכי הקטין הועמדו על סך של 2,100 ₪;

זמני השהות במסגרת המשמורת המשותפת יהיו בקירוב 50:50;

הכנסה פנויה של האם – 6,101 ₪;

הכנסות האב, על דרך האומדנא 30,000 ₪, והכנסה פנויה – 21,700 ₪. **פערים גדולים מאוד.**

זה נושא פסק הדין.

ב. בסעיף 113 לפסק הדין חישב בית משפט קמא את חלקו של הנתבע במזונות הקטין בהתחשב בכלל הנתונים שהוצגו לעיל, ובהתאם לנוסחה המתמטית לחישוב מזונות המבוססת על נתונים אלה, והתקבלו הממצאים הבאים: **צרכי הילד נקבעו על 1,800 ₪. עוד 300 ₪ זה עבור אחזקת הדירה. לאם אין תשלום מדור. כיום מקובל שהוצאות אחזקת הדירה כבר כלולות בתוך צרכי הילד, ובמקרה זה, לאור הרחבת זמני השהות, הצרכים כנראה היו גבוהים יותר.**

<u>חישוב ביחס להכנסות הצדדים</u>:

78% * 2,100 = 1,638 [הנתבע].

22% * 2,100 = 462 [התובעת] .

<u>חישוב ביחס לזמני השהות</u>:

50% * 2,100 = 1050 [הנתבע].

50% * 2,100 = 1050 ₪ [התובעת].

על פי תוצאת החישוב הנוסחתי, על האב לשלם לאם 588 ₪ לקטין. **החישוב עצמו נכון.**

הדלתא היא 28%*2,100=588 ₪.

ג. למרות האמור בחר בית משפט קמא בנסיבות המקרה דנן לסטות מתוצאת הנוסחה, ולחייב האב במזונות הקטין בשיעור של 2,000 ₪ לחודש. **האם הגיוני לסטות מהנוסחה במקרה זה בו יש פערי שכר כה מהותיים? בוודאי! השאלה היא תמיד כמה? האם הגיוני שהאב ישלם 2,000 ₪ מתוך צרכים של 2,100? פחות...**

<u>בית משפט קמא נימק הסטייה האמורה מחישוב הנוסחה בסעיפים 114-115 לפסק הדין, כדלקמן</u>:

"114. כאמור, יש לזכור כי יש קושי לא מבוטל לעשות שימוש בלעדי בנוסחה. במקרה דנן יש לקחת בחשבון כי קיים פער ניכר ביחס הכנסות. כמו כן הבאתי בחשבון את הנכסים וההכנסות מנכסי הצדדים כפי שהרחיבו במסגרת סיכומיהם . לכן אפסוק מזונות בסכום העולה משמעותית על תוצאת החישוב לפי הנוסחה. נוכח נכסי הצדדים והמפה הרכושית והכלכלית של הצדדים כפי שהונחה בפני, מצאתי לנכון לחלק את נטל הוצאות החינוך והרפואה בחלקים שווים . לא שוכנעתי כי יש מקום לחייב את הצדדים בחלוקה שאינה שוויונית בהתחשב בכך שהאב חוייב במזונות בסכום העולה משמעותית על תוצאת החישוב הנוסחתי . ראה לעניין זה סע' 4 להחלטה מיום 27.4.2022 בה נקבע כי על האב לשלם מחצית מהוצאות החינוך בהתאם לדרישות המוסד החינוכי הרלוונטי. עוד לקחתי בחשבון לענין זה את טענות האם שלא נסתרו לפיהן כל אימת שמתעורר צורך להגיע למסגרת החינוכית במהלך יום הלימודים , הנטל בענין זה נופל רק על האם. עוד לקחתי בחשבון כי הרחבת זמני השהות של הקטין אצל האב תתבצע בהדרגה . בסדר גמור.

115. נוכח כל האמור לעיל, לאחר שעיינתי בכלל החומר המצוי בתיק ולאחר שהבאתי ושקלתי באופן ענייני את כל השיקולים הדרושים ובהתאם להלכה הפסוקה, בהתחשב ביחס ההכנסות וביחס זמני השהות, אני מורה כדלקמן:

א. הנתבע ישלם דמי מזונות עבור הקטין בסך של 2,000 ₪...".

<u>תמצית טענות המערער</u>

7. המערער משיג בערעורו על פסק דין בשני רכיביו: משמורת (וזמני שהות) ומזונות הקטין.

8. באשר לרכיב המשמורת טוען המערער כי בית המשפט לא היה צריך לסטות מהמלצות העו"ס והיחידה לשלום הילד, ובעיקר ההמלצה בתסקיר מיום 7.5.2024 לשנות את סביבת חייו של הקטין, ולהעביר את מרכז חייו מהאם לאב (להלן: "**המלצת התסקיר**").

באשר לחוות דעתו של המומחה – המומחה לא המליץ כהמלצת התסקיר, אלא המליץ שלא לשנות את סביבת חייו של הקטין (שהינה בבית האם), תוך התניה כי האם תתחיל טיפול פסיכולוגי. ברם בית משפט קמא ביטל התניה זאת.

התוצאה היא – בית משפט קמא בפסק דינו סטה למעשה הן מהמלצות התסקיר והן מהמלצות המומחה, ולא קיבל באופן מלא מי מההמלצות, ולא היה נכון לבית משפט קמא לנהוג כך.

9. <u>באשר לרכיב המזונות – סבור המערער כי טעה בית משפט קמא בנקודות הבאות</u>:

א. כשחרג בסכום משמעותי מסכום הנוסחה (588 ₪), תוך קביעת סכום מזונות של 2,000 ₪. כך יוצא שכמעט מלוא צרכי הקטין (שהועמדו בפסק הדין על סך של 2,100 ₪) משולמים על ידי האב, הגם שמדובר במשמורת משותפת.

ב. קביעה זאת גם לא פרופורציונלית לנוכח קביעת דמי המזונות הזמניים בשיעור של 1,800 ₪, כשהמשמורת לא היתה משותפת והקטין היה פחות מגיל 6 שנים (בע"מ 919/15 **פלוני נ' פלונית**, 19.7.2017 – להלן: "**בע"מ 919/15**"). כיום, כשהמשמורת משותפת והקטין עבר את גיל 6 שנים, סכום המזונות צריך להיות פחות משמעותית, וודאי שלא גבוה יותר מסכום המזונות הזמניים.

ג. בקביעת הכנסת בשיעור של 30,000 ₪, ממנה נגזרה הכנסה פנויה בסך של 21,700 ₪.

<u>לטענת המערער שכרו הוא כדלקמן</u>:

הכנסה כשכיר – 13,500 ₪ נטו;

הכנסה משכר דירה ב... – 5,500 ₪;

הכנסה מקצבת משרד בטחון – 1,000 ₪ (פרו' ישיבת הערעור, עמ' 2 שו' 23).

סך הכל – 20,000 ₪, ולא 30,000 ₪ כקביעה בפסק הדין.

לכן, כך ניתן להסיק מטענות המערער, אם ננכה הוצאות מדור שנקבעו בפסק הדין (סעיף 107) בשיעור של 8,300 ₪, נקבל הכנסה פנויה של האב בשיעור של 11,700 ₪, ולא סכום של 21,700 ₪ כקביעה בפסק הדין.

<u>תמצית טענות המשיבה</u>

10. בתשובתה לערעור טוענת המשיבה כי יש לדחות הערעור הן בסוגיית המשמורת המשותפת והן בסוגיית המזונות.

11. באשר לסוגיית המשמורת המשותפת והסטייה מהמלצות התסקיר והמומחה – בית משפט קמא פירט בפסק הדין את נימוקיו לסטייה תוך הפעלת שיקול דעת עצמאי, ושימת דגש על טובת הילד כשיקול מרכזי.

לכן לא נפלה כל טעות בסוגיית המשמורת בפסק הדין, המבוסס על קביעת עובדות ומהימנות בהן בכל מקרה ממעטת ערכאת הערעור להתערב.

12. באשר לסוגיית המזונות – ישנם פערי הכנסות ברורים בין האב לאם, כמפורט בפסק הדין, המצדיקים סטייה מחישוב על פי נוסחה. מעבר לכך, הגם שמדובר במשמורת משותפת, נטל גידול הקטין מוטל עליה יותר.

בדיקת הנתונים כפי שהוצגו בבית משפט קמא מובילים למסקנה כי למערער הכנסות של כ-56,000 ₪ נטו בחודש, ולאשתו הכנסה נוספת של כ-15,000 ₪.

המערער בחר שלא להתנהל בשקיפות בבית משפט קמא לעניין הכנסותיו, דבר שהוביל את בית משפט קמא לאמוד את הכנסותיו, וכעת מנסה להטעות את ערכאת הערעור בטענותיו.

לכן אין מקום להתערב בפסיקת המזונות בנדון.

<u>תמצית טענות האפוטרופוס לדין</u>

13. כאמור בפסק הדין קיבל למעשה בית משפט קמא את המלצות האפוט' לדין, ונימק בפסק הדין הסתמכותו זאת.

14. <u>בתשובתו לערעור דנן, שעסקה רק בסוגיית המשמורת (לא קיבל מינוי לסוגיית המזונות) סמך האפוט' לדין את שתי ידיו על קביעות פסק הדין, תוך שמציין כדלקמן</u>:

א. לא ברורה מטרת ערעור האב, שביקש משמורת משותפת על הקטין, וקיבל אותה.

ב. פסק הדין ניתן לאחר שנים של התדיינות משפטית, במסגרתה נבחנו לעומק מאות מסמכים, לרבות תסקירים וחוות דעת. למעשה המערער בערעורו מבקש להתערב בממצאי עובדה ובהערכות מקצועיות מובהקות שנקבעו על ידי בית המשפט תוך בחינת כל אלה והתאמת לנסיבות המקרה דנן ולטובת הקטין.

ג. בית משפט קמא בפסק הדין לא היה מקובע לגישה אחת, אלא הפעיל שיקול דעת מקצועי, תוך בחינת הראיות והממצאים שהוצגו לו וגיבש פסק דין מנומק היטב, תוך מתן משקל יחסי לכל אחת מחוות הדעת שהוצגו לו. בנדון בית המשפט איתר נקודות השקה בין חוות הדעת השונות, אימץ אותן תוך שטובת הקטין מול עיניו.

ד. אכן בית משפט קמא בפסק דינו אימץ את המלצות האפוט' לדין, ברם לא עשה כן ב"עיניים עצומות" כטענת המערער, אלא ביצע מלאכת מחשבת של שילוב ואיזון בין כלל העמדות המקצועיות שעמדו בפניו. בית משפט קמא לא אימץ בפסק הדין מי מחוות הדעת המקצועית שעמדו בפניו באופן מלא, וכך עשה תוך הפעלת שיקול דעת עצמאית (שהרי בית משפט אינו כפוף לחוות דעת המומחים מטעמו) ותוך שקילת שיקולים של טובת הקטין (בריאותו הנפשית, היציבות בחייו והקשר שלו עם שני הוריו).

ה. במצב דברים זה, כשבקרע סכסוך עצים בין שני ההורים לאורך שנים, אין מקום להתערב בפסק הדין שמשקף את טובת הקטין.

ו. בית משפט קמא השאיר בפסק הדין "דלת פתוחה" לעו"ס לסדרי דין ולאפוט' לדין לבקש שינוי זמני שהות (סעיף 83 לפסק הדין), עובדה נוספת שיש בה בכדי ללמד על ייתור הערעור בסוגיית המשמורת המשותפת. הרי ככל שלאב יהיו השגות על התנהלות האם במהלך התקופה שלאחר מתן פסק הדין, יכול לפנות לגורמי הטיפול ברווחה ולנסות לשכנעם בשינוי נסיבות או בטלות נסיבות שהובילו לפסק הדין בסוגיית המשמורת, ו/או לנקוט בהליך מתאים בבית משפט.

ז. טרם הגשת התשובה ביקש האפוט' לדין מהצדדים להמציא לו אישור לטיפולים שהם מטופלים כהמלצת המומחה. רק האם המציאה אישור על טיפול רגשי והנחיית הורים שמתמידה בו, בעוד שהאב לא המציא כל אסמכתא לטיפול שמקבל.

ח. הכרעת השופט קמא בפסק הדין כי הבית העיקרי יישאר בית האם, נעשתה תוך ראיה רחבה של טובת הקטין (סעיף 50 לפסק הדין).

ט. באשר לסטיית בית המשפט בפסק הדין מהמלצות העו"ס לסדרי דין והמומחה, הרי שהדבר לא נעשה כלאחר יד כטענת האב, אלא תוך הפעלת שיקול דעת עצמאי כפי שמפורט בנימוקים שפורטו בפסק הדין.

י. בסופו של דבר אימץ בית המשפט את המלצת המומחה, אותו מינה, בין היתר לבחון מסוגלות הורית של ההורים, שהמליץ על הרחבה הדרגתית למשמורת משותפת, והותרת ביתה של האם כבית עיקרי לקטין. עם זאת המומחה התנה זאת בקבלת טיפולים על ידי האם (ובכך עומדת האם, כמוזכר לעיל), והמלצה זאת לא קיבל בית המשפט בהתאם לשיקול דעתו.

יא. בנדון הודגש כי הורחבו זמני השהות של האב עד כדי משמורת משותפת, אך ללא שינוי מרכז חייו של הקטין אל עבר בית האב באופן דרסטי, אלא הדרגתי. בית משפט קמא הסביר קביעתו זאת בהרחבה בפסק הדין, מהטעם (אותו נתמצת) כי שינוי דרסטי כזה יהיה בו כדי לערער את שגרת חייו של הקטין והדבר אינו לטובתו, ויש לבצעו בהדרגה. גישה זאת אף הומלצה על ידי המומחה והאפוט' לדין לבית משפט קמא, שאומצה בפסק הדין. זאת גם הסיבה מדוע סטה בית משפט קמא בפסק הדין מסיכום הטיפול של היחידה לשלום הילד, שאומצה על ידי העו"ס, ואין פגם בשיקול דעת וקביעה זאת של בית משפט קמא.

יב. לכן יש לדחות את ערעור האב בסוגיית המשמורת.

<u>דיון והכרעה</u>

<u>בקשה לראיות נוספות</u>

15. טרם שאכריע בערעור לגופו, אסיר מהדרך בקשה של האב להגשת ראיות נוספות בערעור, הנוגעות בעיקר להתנהלות האפוטרופוס לדין.

<u>הטעם לכך מצוי בסעיף 4 לבקשה על פיו</u>:

"בית משפט קמא נתן משקל מהותי ומבוקש לעמדת האפוטרופוס לדין אשר לעמדת האב לא עשה עבודתו נאמנה, פעל באופן אשר מעורר חשש ממשי לכשל מקצועי, לרבות מסירת מידע חלקי והימנעות מהצגת נתונים מהותיים לבית המשפט – דברים אשר היוו פגיעה ממשית בקטין".

16. <u>הראיות הנוספות אותן ביקש האב להגיש הן</u>:

* הקלטות + תמלולים מלאים מהמפגשים עם האפוטרופוס לדין;
* מסמכים ותלונות שהוגשו ליחידת הסיוע המשפטי ולוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, הנוגעים להתנהלות האפוטרופוס לדין;
* אסמכתאות מחדרי טיפול וגורמי מקצוע, המתארות את מצבו הנפשי של הקטין ואת השפעת ההורה המשמורן.
* תיעוד המוכיח כי בידי האפוטרופוס לדין היו מידע ונתונים מקצועיים, שלא הוצגו לבית המשפט בעת שהדבר נדרש.

17. האם בתשובתה לבקשה להגשת ראיות נוספות ביקשה לדחותה, ותמצית טענותיה היא, כי מרביתן אינן חדשות והיה ניתן להגישן בבית משפט קמא, חלקן אינן מובנות וחלקן לא חוקיות (הקלטת האפוטרופוס לדין) ואף חלקיות, תוך עריכתן באופן מגמתי.

18. האפוטרופוס לדין בתשובתו לערעור, ציין לעניין הקלטותיו על ידי האב, כי עסקינן בהקלטות אסורות, ואין מקום להגישן כראיות בהליך. מה עוד שההקלטות חלקיות ולא משקפות את מלוא השיחה/ות המוקלטת/ות.

19. **לאחר בחינת הבקשה לראיות נוספות והתגובות לה, שוכנעתי כי יש לדחות הבקשה, וטוב אם לא היתה מוגשת כלל.**

20. <u>תקנה 144 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 קובעת לענין ראיות חדשות בערעור, כדלקמן</u>:

"בעל דין אינו רשאי להגיש ראיות חדשות לבית המשפט שלערעור; ואולם בית המשפט רשאי להתיר הגשת ראיות חדשות אם שוכנע שהן עשויות להשפיע על תוצאות הערעור וכן שמתקיים אחד מאלה:

(1) לא היה ניתן לאתר את הראיה בשקידה סבירה ולהגישה בערכאה הראשונה במועד המתאים לכך;

(2) הגשת הראיה דרושה כדי למנוע עיוות דין".

התנאי הבסיסי הוא – אם הראיות החדשות עשויות להשפיע על תוצאות הערעור (להלן: "**התנאי הבסיסי**").

מעבר לכך יש צורך בהתמלאות אחד משני התנאים הנוספים שפורטו בתקנה, וסמנו בס"ק 1 ו-2 (להלן: "**התנאים הנוספים**").

21. מטרת הבקשה לראיות נוספות דנן היא "לתקוף" את האפוטי לדין, שלטעמו של האב לא עשתה מלאכתו נאמנה, ולא שיקף את מצב הדברים בעניינו של הקטין באופן מלא מול בית משפט קמא.

את טענותיו של האב כלפי עבודתו ו/או התנהלותו של האפוטי לדין הביא האב גם בפני בית משפט קמא, ובפסק הדין התייחס השופט קמא לטענות האב בנדון, בציינו כדלקמן:

"51. אינני מקל ראש בטענות האב בכל הנוגע להאשמות ולטענות שהעלה כנגד האפוטי לדין , אך אינני סבור כי עלה בידי האב להוכיח טענותיו. מדובר בטענות כלליות שלא נתמכו ולו בבדל של ראיה. לטעמי טענותיו של האב כלפי האפוטי לדין וכלפי המומחה מקורן הוא באי הסכמת האב למסקנות אליהן הגיעו . ער אני לפנייתו של האב למשרד המשפטים בבקשה להחליף את האפוטי לדין , אך אין בפניה זו בכדי לערער ממשקלן של העמדות המקצועיות שהוגשו מטעמו. לא מצאתי כי האב הצביע על נימוקים עניינים ומשכנעים והסברים המניחים את הדעת מדוע הרחבה הדרגתית אינה מתיישבת עם טובת הקטין . חלופה זו הולמת את מערכת יחסיהם של הצדדים והיא החלופה האופטימלית שיכולה מצד אחד להפחית מעוצמת הקונפליקט בין הצדדים ומצד שני להבטיח יציבות וודאות בשגרת חייו של הקטין , הכל באופן הדרגתי ומותאם למצבו של הקטין. לנגד עיניו של האפוטי לדין עמדו חוות דעת המומחה ותסקירים רבים שהוגשו מטעם העו"ס ונערכו דיונים מעמיקים וענייניים".

בית משפט קמא קבע את קביעתו הנ"ל בפסק הדין בהתייחס לאפוטי לדין, לא רק תוך הסתמכות על דבריו ו/או המלצותיו של האפוטי לדין, אלא גם, ובצורה רחבה בהסתמך על מלוא החומר הראייתי שעמד בפניו, לרבות גורמי הטיפול.

האב בבקשה לראיות נוספות מנסה למחזר טענותיו כלפי האפוטי לדין בפנינו, ללא ביסוס של ממש, ואפילו תוך עיון בראיות הנוספות, שאין בהן חדש (ולעניין הקלטות האפוטי לדין וחומרת העניין אתייחס להלן בנפרד).

משכך ניתן לומר כי **התנאי הבסיסי** לקבלת הראיות הנוספות כהגדרתו לעיל (הראיות החדשות עשויות להשפיע על תוצאות הערעור) נשמט, ודי בכך בכדי לדחות הבקשה.

22. מעבר לכך – גם לא מתקיימים בעניינו התנאים הנוספים (כהגדרתם לעיל) לקבלת הבקשה לראיות נוספות.

א. התנאי הנוסף הראשון - **לא היה ניתן לאתר את הראיה בשקידה סבירה ולהגישה בערכאה הראשונה במועד המתאים לכך**:

למעשה החומר הראייתי הנוסף אותו מבקש האב להגיש במסגרת הבקשה, היה קיים טרם מתן פסק הדין ביום 17.6.2025.

אפילו ההקלטות של האפוט' לדין, אותן מבקש האב להגיש, התקיימו בחודש 5/24, כשנה וחודש טרם מתן פסק הדין. כך טענה בצדק האם בתשובתה לבקשה.

המבקש לא הסביר בבקשתו מדוע לא הגיש "הראיות הנוספות" במסגרת ניהול ההליך בבית משפט קמא.

משכך לטעמי, לא מתקיים התנאי הנוסף הראשון.

ב. התנאי הנוסף השני - **הגשת הראיה דרושה כדי למנוע עיוות דין**:

גם תנאי נוסף שני זה לא מתקיים במקרה דנן, לאור האמור בסעיף 51 לפסק הדין המצוטט בסעיף 21 לעיל, שלא נסתר בפנינו, אף לא במסגרת בקשה זאת לראיות נוספות.

מה גם שעסקינן בהקלטות חלקיות ולא מלאות (כטענת האם והאפוט' לדין בתגובתם לבקשה), דבר שלטעמי פוסל את קבילותן.

23. **במצב דברים זה שוכנעתי לדחות את הבקשה לראיות נוספות, וכך אמליץ לחבריי להורות.**

24. מעבר לכל האמור לאלה, סבורני כי הקלטת אפוט' לדין במהלך פגישותיו עם מי מההורים, ועשיית שימוש בהקלטה זאת, אינה ראויה וספק אם חוקית. עמד על כך האפוט' לדין בתשובתו לבקשה, עליה עמדנו בסעיף 18 לעיל.

בנדון יפים הדברים שכתב כב' השופט זגורי ת"ע (נצרת) 57641-08-20 **ח.ג. נ' ט.ל.**, פסקה 19 (1.2.2021), על הקלטה (לא ראויה) של שיחת מי מבני המשפחה עם אפוט' לדין, כדלקמן:

"הנה כי כן הסיוע של האפוט' לדין לאדם עבורו הוא ממונה ולבית המשפט שאמור לקבל הכרעה בעניינו אינו מוגבל לעריכת דין או לייצוג הרצון של האדם או לשניהם. מדובר במלאכה מורכבת שמינוני מרכיביה משתנים ממקרה למקרה, מאדם לאדם. מלאכה זו כוללת לעתים גם נסיונות סיוע ליישב סכסוך בין ילדיו של אותו אדם בעניינים הנוגעים לו. זאת הוא עושה בין השאר באמצעות ניסיונות הידברות, גישור, פישור, שיח, הסברים ותקשורת עם כל הגורמים המעורבים בחייו של אותו אדם. בעשותו כן וכדי שיוכל להצליח בתפקידו יש להבטיח שהוא יחוש בטחון וחופשיות בהתנהלותו. בעשותו כן הוא גם זכאי לפרטיות, כפי שהאדם שבשמו הוא פועל זכאי לכך אך גם כישות אוטונומית המכונה אפוטרופוס לדין וגם כעורך דין. פתיחת פתח המאפשר את הקלטת האפוטרופוס לדין (ההדגשה שלי – ח"ש) **בכל שיח ומגע שהוא מקיים עם האדם עבורו מונה או בני משפחתו תפגע קשות**

בתפקודו ותפגע בסופו של יום גם במשפחתו ובהליך שכן הדבר יקשה על הגעה להסכמות ויישוב הסכסוכים בדרכי שלום שהיא ערך עליון בענייני משפחה, בוודאי בהליכי אפוטרופסות שבהם יש סכסוך מר בין ילדיו/הוריו/בני משפחתו של האדם שעניינו מונח לפני בית המשפט. פרטיות אפוט' לדין חשובה כי מאפשרת ליישב סכסוך בדרכי שלום ולכן חלה בכל שיח שלו עם בני המשפחה גם אם לא מדובר בגישור".

<u>סוגיית המשמורת וזמני השהות</u>

25. כאמור הנושא הראשון בו עוסק פסק הדין, ולגביו משיג המערער, הוא סוגיית המשמורת המשותפת וזמני השהות.

26. עיקר הטרוניה של האב בערעורו מופנה כלפי סטיית בית המשפט מהמלצות המומחים, ובמיוחד המלצת העו"ס שהמליצה על מעבר הקטין לבית האב כבית עיקרי.

27. הקביעות בפסק הדין לעניין המשמורת המשותפת פורטו בסעיף 5 לעיל. עסקינן בקביעות מפורטות, מנומקות, שהביאו לידי ביטוי הפעלת שיקול דעת שיפוטי עצמאי תוך בחינת וראיית טובת הקטין כשיקול עיקרי.

28. <u>באשר למעמדו של מומחה בית המשפט</u> – הלכה היא כי מסקנות מומחה שמונה על ידי בית המשפט לעולם אינן באות במקום מסקנות בית המשפט. בית המשפט הוא המכריע בסופו של יום על פי מכלול הראיות שבפניו, ורשאי בית המשפט לאמץ או לדחות מסקנתו של המומחה או לבור חלקים מחוות דעתו.

<u>ראו לענין זה</u>:

ע"א 974/91 **עמידר חברה קבלנית לבניין בע"מ נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה זמורה** פ"ד נ(5) 104 (1997);

ע"א 2541/02 **לנגר נ' יחזקאל** פ"ד נח(2) 583 (2004);

ע"א 5293/90 **בנק הפועלים בע"מ נ' רחמים** פ"ד מז(3) 240, 262-263 (1993);

ע"א 1986/92 **מדינת ישראל נ' פואד סעד קנג' אבו סאלח** פ"ד נ(1) 499, פסקה 11 (1996).

ע"א 4066/24 **מדינת ישראל משרד הבריאות נ' פלונית ואח'**, פסקה 12 (12.2.2026).

29. לנוכח הפסיקה הנ"ל, טענתו של המערער בעיקרה, כפי שגם באה לידי ביטוי בטענות בא כוחו בישיבת הערעור, כי **"בית משפט קמא עשה 'מישמש' מכמה חוות דעת"** (עמ' 1 לפרו' שו' 20), אינה בגדר חסרון או פגם בפסק הדין. כאמור, וכפי שצוין בפסק הדין – בית המשפט אינו "חותמת גומי" לאימוץ מסקנות המומחים מטעמו, אלא חייב להפעיל שיקול דעת עצמאי, תוך שחוות הדעת עמדו לנגד עיניו, ולא מן הנמנע כי יסטה מהן או יבור חלקים מתוכן.

כך עשה בית משפט קמא במקרה דנן – ולא מצאתי בכך דופי.

30. למעשה בית משפט אימץ בפסק דינו את עמדת האפוט' לדין (לאחר שלא מצא כל בסיס בטענות האב כנגד עבודתו ו/או התנהלותו בנדון) ואת עמדת המומחה, לעניין השארת בית האם כבית עיקרי (ונימק זאת בהרחבה בפסק הדין, בהסתמך על טובת הקטין), תוך הרחבת משמורת הקטין בהדרגה עד לכדי משמורת משותפת עם זמני שהות כמעט שווים.

הסטייה היחידה של בית המשפט קמא מהמלצות המומחה היו לעניין התניית המשמורת המשותפת והיות בית האם כבית עיקרי בקבלת טיפול פסיכולוגי על ידי האם, וגם הסביר זאת בפסק הדין, פסקאות 73-72, כדלקמן:

"...מכאן, אני קובע כי התניית עריכת שינויים בזמני השהות בשיתוף פעולה מצדה של האם, אינה מתיישבת עם טובתו שכן ראוי כי לקטין תהיה שגרת חיים יציבה וקבועה על מנת שהקטין לא יפגע מבחינה התפתחותית ורגשית ולא להתנות זאת בהתנהלות מי מההורים...

...לא נעלמו מעיני טענות האם כפי שהרחיבה בהן במסגרת סיכומיה כי היא מקבלת את הטיפולים הנדרשים , לעומת האב שנכון לעכשיו אינו מטופל כלל . מכאן, אינני סבור כי מוצדק וראוי בנסיבות העניין לנקוט בחלופה לפיה זמני השהות של הקטין עם האם מותנים בשיתוף פעולה מצד האם בעניין הטיפולים. דומני כי מסקנה זו יש בה מעוררת אי וודאות בשגרת חייו של הקטין ואינה מתיישבת עם טובת הקטין. אין לקשור את גורל שגרת חייו של הקטין בהתנהלותה העתידית של האם. מבלי לגרוע מכל האמור לעיל, אציין כי גם אם אקבל טענות האם לפיהן היא אכן מקבלת את הטיפולים , טענות שלא נסתרו ע"י מי מהמעורבים בתיק , אזי למעשה על פי עמדת הגורמים המקצועיים, אין מניעה להורות על המעבר למשמורת משותפת . עדיף לערוך שינוי זה בצורה מותאמת והדרגתית, אשר מבטיח את מעורבות ונוכחות שני ההורים בחיי הקטין. נוכח האמור לעיל, מן הראוי כבר מעכשיו להורות על הרחבה הדרגתית בזמני השהות של הקטין עם האב".

לא מצאתי מתום בנימוקו זה של בית משפט קמא, שגם אומר למעשה, כי הגם שלא התנה את הרחבת המשמורת המשותפת בקבלת טיפול פסיכולוגי על ידי האם (בניגוד להמלצת המומחה), האם למעשה עומדת גם בתנאי זה של המומחה, שכן מקבלת טיפולים שוטפים. עובדה זאת אושרה למעשה, וכמציאות העכשווית, על ידי האפוט' לדין בתשובתו לערעור, מה שלא ניתן להגיד על האב, שלא הציג בפני האפוט' לדין כל אישור לקבלת טיפול כלשהו (ראו סעיף 14(ז) לעיל).

כך גם צוין על ידי ב"כ המשיבה (לעניין טיפולי האם בהווה לעומת אי קבלת טיפולים על ידי האב) בישיבת הערעור (עמ' 2 לפרו' שו' 29-26).

היינו – האם למעשה עומדת בהמלצות המומחה משמורת משותפת (והיות ביתה בית עיקרי לקטין), למרות שבפסק הדין בוטלה התניית קבלת הטיפולים כתנאי למשמורת משותפת.

31. מעבר לכך גם התרשמתי מעמדת האפוט' לדין כפי שהשתקפה בתשובתו לערעור (כמתומצת בסעיף 14 לעיל), ושוכנעתי כי מאוזנת ומשקפת את טובת הקטין.

כאמור בתשובתו לערעור אף הביע האפוט' לדין תמיהה על מטרת הערעור על פסק הדין, בו למעשה התקבלה במלואה עמדת המערער אשר היא – משמורת משותפת על הקטין.

בית המשפט הפנה כבר בתחילת הדיון בישיבת הערעור תמיהה הזאת לפתחו של ב"כ המערער, שלא סיפק תשובה מניחה את הדעת מלבד טענת הסטייה מחוות הדעת העו"ס והמומחה, שכאמור מצויה בליבת שיקול דעתה של הערכאה הדיונית.

32. **<u>לסיכום הדברים ייאמר כך בסוגיית המשמורת בפסק הדין</u>**:

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בחומר הכתוב, ושמעתי את טיעוניהם בעל-פה בדיון שנערך לפנינו ביום 9.2.26, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין מקום לדחות את הממצאים העובדתיים שקבע בית משפט קמא, כי הממצאים הללו תומכים במסקנה המשפטית אליה הגיע, וכי לא נפלה כל טעות שבחוק בפסק דינו.

במצב דברים זה נכון יהיה להורות על דחיית הערעור בסוגיית המשמורת המשותפת מנימוקי בית משפט קמא, מכוח הסמכות הנתונה לנו לפי תקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, <u>וכך אמליץ לחבריי להורות</u>.

<u>סוגיית המזונות</u>

33. עיקר טענותיו של האב בערעור בסוגיית המזונות, נוגעת לקביעת רמת הכנסתו על ידי בית המשפט בשיעור של 30,000 ₪ על דרך האומדנא, שהובילה לקביעת הכנסה פנויה בשיעור של 21,700 ₪.

[אמנם האב גם טען בסעיף 32 להודעת הערעור, לאי התייחסות בית המשפט בפסק הדין לאי מיצוי פוטנציאל השתכרותה של האם, ברם הדבר אינו מדוייק ובית המשפט התייחס לכך בסעיף 96 לפסק הדין בציינו כי – **"ער אני לנתונים שהציג האב כפי שעולה מהחיפוש באתרי האינטרנט בנוגע להכנסה הממוצעת בשוק של ... אך אינני סבור בנסיבות העניין, מוצדק ואף ראוי לייחס לאם הכנסה כזו , שכן הערכת הכנסתה של האם הינה על בסיס הכנסות קודמות שהשתכרה בהן האם ולכן, איני מקבל את טענות האב לגבי הכנסת האם..."**. עסקינן בקביעה עובדתית בה ממעטת ערכאת להתערב. ראו דוגמא מהעת האחרונה לענין זה – בע"מ 56860-11-25 **פלונית נ' פלוני**, פסקה 8 (5.2.2026), והמקרה דנן אינו חריג].

קביעה זאת של רמת הכנסתו, כך לטעמו של האב, הובילה את בית משפט קמא למסקנה, כי קיימים פערי הכנסה פנויה גדולים בין האב לאם, ביחס של 22%:78%, ולקביעת סכום מזונות גלובלי החורג מנוסחת המזונות (שעמדו על 588 ₪) בשיעור של 2,000 ₪.

מעבר לכך – וגם ברמת הכנסה של 30,000 ₪, סבור האב כי בית משפט הגזים בהטלת סכום מזונות של 2,000 ₪ על האב, בהתעלם מהמשמורת המשותפת וזמני השהות השווים, גיל הקטין (מעל גיל 6), ותוך סטייה ניכרת מהנוסחה. **צודק**

(טענות הצדדים לענין המזונות פורטו לעיל, ונפנה לשם).

34. <u>כאמור שתי שאלות עומדות להכרעה בערעור זה בסוגיית המזונות</u>:

א. האם טעה בית משפט קמא כשאמד את שכרו של המערער על שיעור של 30,000 ₪?

ב. בהנחה שבית משפט לא טעה – האם ראוי היה לקבוע סכום מזונות גלובלי של 2,000 ₪, תוך סטייה ניכרת מסכום הנוסח (588 ₪)?

35. אבחן השאלות הנ"ל אחת לאחת, אך נקדים ונעמוד על קביעת בית המשפט באומדו את הכנסתו החודשית של האב על סך של 30,000 ₪.

בסעיפים 100-106 לפסק הדין פירט השופט את הכנסותיו ברוטו ונטו של המערער בהתאם לתלושי שכר שהציג מחברת ה', מחברת נ' בע"מ, מחברת י' בע"מ, תלושי בת זוגתו דהיום (גב' X) וזיכויים שונים, לא מוסברים, בחשבון הבנק של האב.

זאת מעבר להכנסות משכר דירה – בהן אף הודה האב בהודעת ערעורו (ראו סעיף 9(ג) לעיל), והכנסה מקצבת משרד הביטחון שלטענת המערער עומדת על סך של כ-1000 ₪.

<u>לאור כל אלה – קבע בית משפט לענין הכנסתו החודשית של האב כדלקמן (סעיף 106 לפסק הדין)</u>:

"על יסוד כל המפורט לעיל, הגעתי למסקנה כי אכן עלה בידי האם להוכיח טענותיה בדבר הכנסתו של האב. מכאן, אני מקבל טענות האם לפיהן יש לייחס להעמיד את הכנסתו של האב לרבות על דרך האומדנא בסך של כ 30,000 ₪".

36. **<u>כאמור, השאלה הראשונה שיש לבדוק היא</u>** – האם אומדנו זה של בית משפט קמא בדבר רמת ההכנסה החודשית של האב, בערכי נטו, מדויקת.

37. בבואי להעריך את הכנסות המערער ותאו המשפחתי (התחתן כאמור עם גב' X), יש להתחשב במספר מקורות הכנסה, כפי שעולה מתצהיריו בתיקים קמא [תלה"מ 60533-11-18 (להלן: "**תיק המזונות**") ותיק תלה"מ 60607-11-18 (להלן: "**התיק קמא**")].

38. <u>שכר מעבודתו כשכיר</u> – המערער עבד בשנים האחרונות בחברת נ' (לטענתו עד חודש 11/25, לאחר מתן פסק הדין, מועד בו פוטר – דבריו בישיבת הערעור, עמ' 2 לפרו' שו' 18) וטען כי שכרו הממוצע הוא 13,800 ₪. סכום זה תואם לנתוני חשבון עו"ש שהופק ביום 20.4.2025 וצורף לסיכומיו מיום 21.4.2025 בנספח 12, בתיק קמא (להלן: "**נתוני חשבון העו"ש**").

בדיון בערעור, טענה ב"כ המשיבה כי היקף עבודת המערער כשכיר היא פחות ממשרה מלאה, ולו היה עובד משרה מלאה – היה משתכר כ-27,000 ₪ (עמ' 2 לפרו' שו' 35-34).

דין טענה זו להידחות; המערער הציג תלושי שכר מחודשים 10/24 – 3/25 (נספח 5 לסיכומי המערער בתיק קמא מיום 21.4.2025) מהם ניתן לראות כי בחלק מהחודשים המערער אכן עבד פחות ממספר ימי העבודה בחודש (10/24; 1/25; 2/25), אולם בחודשים האחרים עבד מלוא החודש (או כמעט). מעבר לכך שלא ניתן להסיק מנתונים אלה, כי המערער בחר מיוזמתו להפחית את ימי העבודה ו/או מהי מטרת ההפחתה (עיסוק אחר של המערער או שמא הוראת המעסיק דווקא). עיון בתלוש השכר מחודש עבודה

מלא (למשל 12/24), מלמד כי שכרו של המערער בחודש זה עמד על 14,162 ₪ (נטו) בלבד, ולא כטענת המשיבה.

39. מעבר לכך למערער לכאורה הכנסה מהעסק "י' בע"מ" (להלן: "**החברה**") – החברה נפתחה ביום 0.0.2023 על ידי המערער ואשתו, X.

המערער בסיכומיו בתיק קמא וכן בתצהירו המשלים מיום 13.9.2023 בתיק המזונות, טען כי החברה לא רווחית וכי ההוצאות השוטפות עולות על ההכנסות. ברם לא צורפו דוחות או אסמכתאות בהתאם.

לתצהירו בתיק קמא מיום 21.4.25 צורף דוח תנועות חשבון על שם החברה (נספח 12), ממנו ניתן לראות כי יתרת החשבון עומדת על כ- 1756 ₪, וכי מקור כניסת הכספים לחשבון החברה הוא העברות מבנק יהב, בסכומים נמוכים (טווח שנע בין 400 ₪ ל- 2100 ₪), נתון המתיישב עם טענת המערער כי הוא ואשתו מזרימים כספים לחשבון החברה.

מנגד המשיבה טוענת כי הכנסת המערער מחברה זו עומדת על 12,000 ₪ לחודש, אולם לא גיבתה טענה זו באסמכתאות.

יצוין כי לתצהיר המערער בתיק קמא מיום 6.11.22, צורפו דוחות רווח והפסד לשנת 2021 וכן לשנת 2022 (עד חודש אוקטובר – נספח 7), מהם ניתן ללמוד כי העסק העצמאי באותה תקופה רשם הפסדים בלבד, **אולם אין עסקינן בחברה (שנוסדה כאמור ביום 14.5.2023) אלא בעסק הקודם של המערער**.

לא נעלם מעיניי כי העסק האמור, כנראה התחיל כעוסק פטור בשנת 2019 שלאחריו התפתח לחברה בע"מ בשנת 2023 (ראו סעיף 57 לתשובת המשיבה לערעור), אך דווקא שינוי זה מלמד כי רמת ההכנסה של העסק גדלה באופן שכבר לא היה יכול להיוותר כעוסק פטור. **בכל מקרה נקודה זאת נותרה עמומה מצידו של האב לאורך ההליך קמא**.

עבור החברה לא צורפו אסמכתאות כלל, למעט דוח תנועות חשבון (נספח 12 לתצהיר המערער מיום 21.4.25 בתיק קמא) כאמור לעיל.

כך שלא ניתן לשלול הכנסות המערער מהחברה.

40. מעבר לכך למערער גם הכנסה מקצבת משרד הביטחון – הכנסה זו עומדת על 1,036 ₪ לחודש, בהתאם לתלושי תגמולים שצורפו לתצהיר המערער בתיק המזונות, מיום 6.11.2022 נספח 16, וכן כמשתקף מנתוני חשבון העו"ש.

41. למערער הכנסה משכר דירה עבור הבית ב...– בסך של 5,500 ₪ לחודש. סך זה משתקף מנתוני חשבון העו"ש, ובכך הודה אף המערער בכתב הערעור כמצויין לעיל.

[למערער גם היתה דירה ב[עיר אחרת] שנמכרה על ידו בחודש דצמבר 2021 בסך של 1,100,000 ₪, (נספח 5 לתצהיר המערער בתיק המזונות מיום 6.11.2022), או 1.2 מיליון ₪ כטענתו בישיבת הערעור (עמ' 2 לפרו' שו' 12-11). לטענת המערער, משכנתא שרבצה על נכס בסך 560,000 ₪ (תצהיר), או

600,000 ₪ (ישיבת הערעור) סולקה מכספי המכירה. לגבי היתרה טען המבקש שסילק חובות של כ-500 אלף ₪ שלו ושל אשתו X (עמ' 2 לפרו' שו' 12-11), אך לא צירף כל אסמכתאות לכך.

42. <u>בנוסף למערער הכנסות לא מוסברות</u> – נתוני חשבון העו"ש שהציג המערער מציגים תמונה כספית של הכנסות והוצאות לאורך תקופה בת כשלושה חודשים, מיום 20.1.25 עד יום 16.4.25. לאורך תקופה זו נרשמו הכנסות לא מוסברות בחשבון – סך של 3,000 ₪ מיום 27.1.25; סך של 12,000 ₪ מיום 10.2.25; סך של 33,000 ₪ מיום 4.3.25; סך של 3,800 ₪ מיום 30.3.25; סך של 5,500 ₪ מיום 16.3.25. סה"כ למעלה מ-57,000 ₪ בתקופה של כשלושה חודשים, שנכנסו לחשבון המערער ולא ניתן לגביהם כל הסבר.

אמנם, את הסך של 5,500 ₪ מיום 16.3.25 (שלצדה צוין "הפקדת שיק"), ניתן לכאורה לזקוף לטובת תשלום שכר דירה לידי המערער בגין השכרת הבית ב..., אולם באותו יום נרשמה תנועה בסך 16,500 ₪ מאת "... ... שכר דירה", כך שכפל התנועות לא ברור דיו.

אף אם נוריד סך של 5,500 ₪ מסך ההכנסות הלא מוסברות, נישאר עם כ- 52,000 ₪ לא מוסברים.

43. <u>הכנסת אשת המערער גב' X</u> – כאמור בתצהירי המערער בתיקים קמא, אשתו איננה עובדת כשכירה אלא עובדת בעסק "י' בע"מ" (אישור המל"ל מיום 15.12.2024 על מעמד "עצמאית" צורף כנספח ט"ז לבקשה בתיק המזונות מיום 23.12.2024).

בישיבת הערעור טען המערער כי אשתו עבדה בעבר ב..., וכיום אינה עובדת כשכירה אלא בחברה (עמ' 2 לפרו' שו' 23-11).

מכאן כי לא ניתן לשלול (והנטל בנדון מוטל על המערער והוא לא עמד בו), כי לאישה X יש הכנסות מהחברה; ואכן – לתצהיר המשלים של המערער בתיק המזונות מיום 13.9.2023, צורפו בנספח 7 דפי חשבון בנק של גב' X, לחודשים 6-8/2023, מהם ניתן ללמוד על הפקדות שיקים ומזומנים – 6,500 ₪ מיום 11.6.2023; 3,000 ₪ מיום 12.6.2023; 6,500 ₪ מיום 10.7.2023; 1,600 ₪ מיום 13.7.2023; 4,600 ₪ מיום 3.8.2023; 6,500 ₪ מיום 10.8.2023. לא ניתן הסבר להפקדות אלה, האם מהחברה או ממקור אחר.

44. **<u>מכל המקובץ לעיל עולה התמונה הבאה</u>**:

המערער משתכר מעבודתו כשכיר סך של 13,800 ₪ לחודש; גמלת משרד הביטחון בסך של 1038 ₪ לחודש; שכר דירה סך של 5,500 ₪ לחודש. **סה"כ 20,338 ₪ לחודש נטו**.

ברם בכך לא סגי;

עוד עולה מהמקובץ לעיל כי אין נתונים לגבי הכנסתו מהחברה (ולמצער הפסדיה, כפי שטוען המערער), וכן קיימות הכנסות לא מוסברות בסך ממוצע של 19,000 ₪ לחודש. לכך השלכה מהותית, כפי שנראה להלן.

45. בכל הקשור להשתכרות אשת המערער, גב' X, גם כאן התמונה איננה ברורה דיה.

ידועה הפסיקה הקובעת כי כאשר אב הנושא במזונות ילדו, נישא לאישה חדשה, יש לשקול אף את הכנסתה בהיבט הכנסת התא המשפחתי החדש, בהתייחס לחבות האב לזון את ילדו מיחסיו הקודמים.

ראו לעניין זה:

עמ"ש (ת"א) 17590-01-20 **פלונית נ' פלוני** (3.12.2020) והפסיקה שם.

46. אמנם, הוצג אישור בתיק המזונות לפיו אשת המערער הינה עצמאית (אישור המל"ל מיום 15.12.2024 צורף כנספח ט"ז לבקשה בתיק המזונות מיום 23.12.2024), והמערער טוען כי היא עובדת עמו בחברה, אך לא הוצגו על כך אישורים ברורים וחד משמעיים.

המשיבה התייחסה לנקודה זו וטענה בתיק קמא, ואף בדיון בערעור, כי יש להעמיד את שכרה של אשת המערער על 15,000 ₪ לחודש. ברם סבורני כי סכום זה לא הוכח ולא בוסס כראוי. ברם ניתן לקחת בחשבון פוטנציאל השתכרות של בת הזוג X בשיעור מינימלי של 6,000 ₪ לחודש (כמעט כשכר המינימום). קביעה זו אף מתיישבת עם התנועות בחשבון הבנק של גב' X, שהוצגו בסעיף 43 לעיל.

47. מכאן ניתן לקבוע, כי המערער לא סיפק נתונים כנדרש לגבי הכנסתו והכנסת אשתו, ובחר להשאיר נתונים אלה עמומים. בית משפט קמא התחשב בכך, והתנהלות זו פעלה לחובתו של המערער שעה שבוצעה הערכה של פוטנציאל הכנסתו והכנסת אשתו על דרך האומדנה (הכנסת התא המשפחתי של האב), וזו הועמדה בפסק הדין על סך כולל של 30,000 ₪. הפסיקה קובעת כי חובת הגילוי והשקיפות המוטלת על הורים בהליכי מזונות היא מוחלטת, וכי הימנעות מהצגת תמונה מלאה ונתמכת במסמכים של ההכנסות והרכוש תביא להערכת הכנסה על דרך האומדנה לחובת הצד המסתיר.

ראו והשוו:

עמ"ש (ת"א) 49763-12-21 **פלונית נ' אלמוני** (6.11.2022);

עמ"ש (מרכז) 45565-07-20 **א. פ נ' ק. פ** (18.2.2021).

48. **במצב דברים זה סבורני, וכך אמליץ לחבריי לקבוע, כי אומדנת בית משפט קמא את הכנסתו של האב על 30,000 ₪ סבירה בנסיבות הענין, ואין מקום להתערב בה.**

49. **השאלה השנייה כאמור אותה יש לבדוק בסוגיית המזונות היא** – אפילו בהנחה שהכנסתו של האב היא 30,000 ₪ (והכנסה פנויה 21,700 ₪), האם ראוי היה לקבוע סכום מזונות גלובלי של 2,000 ₪, תוך סטייה ניכרת מסכום הנוסחה (588 ₪)? **זה החלק שמעניין אותנו.**

50. כאן לטעמי יש מקום להתערבות בפסיקת בית משפט קמא, תוך הפחת סכום המזונות לסך של 1,500 ₪ (תחת הסך של 2,000 ₪) שקבע.

אבהיר את הדברים.

51. אכן נוסחת המזונות בנתוני הצדדים (כמפורט לעיל) מביאנו לכדי סך של כ-600 ₪ מזונות לקטין, שהינו כיום כבן 8 שנים.

ברם נאמר בפסיקה לא אחת כי נוסחאות מתמטיות לחישוב דמי מזונות מהוות כלי עזר בלבד, ואין מדובר בקביעת נוסחאות אריתמטיות נוקשות הקושרות בין הכנסות ההורים והיקף המשמורת הפיזית לבין שיעור המזונות. בית המשפט אינו סומך את פסיקת המזונות על "המספרים היבשים" בלבד, אלא נדרש להפעיל שיקול דעת פרטני בשים לב למכלול נסיבות העניין **כל מקרה לגופו. חובה.**

לבית המשפט לענייני משפחה מסור שיקול דעת רחב בקביעת היקף המזונות, מידתם ודרכי סיפוקם, בהתאם לנסיבות המקרה הספציפי **יפה!** עליו להתבונן היטב על התא המשפחתי ועל נסיבותיו הפרטניות, ולהבטיח את חלוקת הנטל ההולמת ביותר תנאים אלה. הקביעה תהיה נטועה תמיד במכלול נסיבות העניין, כששיקול העל המנחה אותה הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני ההורים. בית המשפט מוסמך לסטות מהחלוקה האריתמטית כדי להגיע לשוויון מהותי. **יפה!**

כך למשל – במקרים בהם קיימים פערים משמעותיים בהכנסות הפנויות של ההורים ו/או בחלוקת זמני השהות של הילדים בין ההורים. במקרים כאלה אין מקום להשתמש או להתקבע בנוסחאות מתמטיות על מנת לקבוע את שיעור דמי המזונות, וניתן לסטות מהן בהתאם לנסיבות. **אכן. לטעמי, בעיקר כאשר יש פערי שכר מאוד מהותיים.**

ראו לענין זה:

עמ"ש (מחוזי חיפה) 4208-01-19 **ד. ב נ' א. א. ב.**, השופטת אספרנצה אלון (21.07.2019), והאסמכתאות המוזכרות שם;

עמ"ש (מחוזי חיפה) 60931-07-20 **א' נ' ב'**, השופט סארי ג'יוסי (21.04.2021), והאסמכתאות המוזכרות שם;

עמ"ש (חיפה) 64178-06-25 **פלונית נ' אלמוני** (29.12.2025).

במקרה דנן עסקינן בפער הכנסות פנויות משמעותי בין הצדדים (21,700 ₪ של האב מול 6,101 ₪ של האם). במצב כזה, ואפילו המשמורת משותפת, יש הצדקה לסטייה מנוסחת המזונות.

52. מה מידת הסטייה המוצדקת מנוסחת המזונות? **זה החשוב**

ניתן לומר ככלל, כי הנוסחה לחישוב מזונות מהווה נקודת מוצא וברירת מחדל **בהחלט!** אך היא נסוגה כאמור בפני נסיבות קונקרטיות המצדיקות סטייה (בעיקר פערים בזמני השהות ו/או בהכנסות הפנויות). **נכון מאוד!**

בתי המשפט מפעילים שיקול דעת פרטני וסוטים מהחישוב האריתמטי בשיעורים משתנים היכולים להיות באחוזים או בקביעת סכום מזונות גלובלי, בהתאם לשיקול דעתם לנוכח נסיבות המקרה הנדון **יפה** (ראו הפסיקה המוזכרת בסעיף 51 לעיל).

53. במקרה הנדון רב הנסתר על הגלוי בהכנסות הפנויות של המערער, באופן שהוביל את בית המשפט לאמוד את הכנסתו הפנויה של האב בשיעור של 21,700 ₪, מול הכנסתה של האם בשיעור של 6,101 ₪.

צרכי הקטין הועמדו בפסק הדין על סך של 2,100 ₪.

מכאן כי הטלת סכום מזונות על האב בשיעור של 2,000 ₪, כשעסקינן במשמורת משותפת וקטין מעל גיל 6 שנים מובילה למעשה להטלת מלוא נטל מזונות הקטין על האב. **"מלוא" זה בהחלט מוגזם.**

מצב זה אינו צודק ואינו פרופורציונלי ביחסי הצדדים. במיוחד כשסכום המזונות הזמניים עמדו על סך של 1,800 ₪ כשהקטין היה מתחת לגיל שש שנים (הלכת **בע"מ 919/15**) וזמני השהות של האב עם הקטין היו מצומצמים.

54. מנגד בקביעת סכום המזונות שיש לפסוק, יש לקחת בחשבון במקרה דנן, מעבר לפערי ההכנסות המשמעותי, שיקולים רלוונטיים נוספים שאף הוזכרו בסעיף 114 לפסק הדין (המצוטט בסעיף 6(ג) לעיל), כדלקמן:

א. המעבר למשמורת משותפת יהיה הדרגתי ולא בבת אחת;

ב. הטלת הוצאות רפואיות חריגות והוצאות חינוך וחוגים בחלקים שווים בין הצדדים, למרות פערי ההכנסות הפנויות; **אבל ברור שזה שגוי. שזה מאוד לא ראוי. אז מדוע לא לתקן?**

ג. מתן אמון בטענות האם שלא נסתרו, כי כל אימת שמתעורר הצורך להגיע למסגרת החינוכית במהלך היום, הנטל נופל רק עליה, דבר שמגביל את כושר השתכרותה.

55. **בשקלול כל אלה, ובכדי למנוע מצב של "בית עני" מול "בית עשיר"** [המהווה שיקול משמעותי בקביעת סכום המזונות, גם במשמורת משותפת – ראו **בע"מ 919/15 פסקה** 8 (השופט מזוז)], **בית המשפט יפעיל את שיקול דעתו בפסיקת סכום המזונות כדי לצמצם פערים כלכליים קיצוניים בין בתי ההורים, וזאת במטרה להבטיח את טובת הילד, לשמור על רמת חייו המורגלת ולמנוע פגיעה רגשית הנובעת מהבדלים מעמדיים בין שני בתיו.** **יפה**

56. **משכך במקרה דנן אמליץ לחברי לקבוע סכום מזונות גלובלי, שלא בהתאם לנוסחת המזונות, שיעמוד על סך של 1,500 ₪ לחודש, תחת הסך של 2,000 ₪ שנקבעו בפסק הדין**. ברם הפחתה זאת תהא החל מחודש מרץ 2026 ואילך, ולא רטרואקטיבית, שכן עסקינן ב"מזונות שנאכלו".

סוף דבר

57. **לסיכום הדברים אמליץ לחברי להורות כדלקמן**:

א. הבקשה להוספת ראיות שהגיש המערער נדחית בזאת.

ב. הערעור על חלק בפסק הדין העוסק בסוגיית המשמורת וזמני השהות נדחה בזאת.

ג. סכום מזונות הקטין החודשי בו יחוב האב יופחת, ויעמוד על סך של 1,500 ₪, החל ממזונות חודש מרץ 2026 ואילך.

ד. מעבר לנ"ל אין שינוי בהוראות פסק הדין.

ה. לנוכח קבלתו החלקית של הערעור, ולהגביר השלום בין הצדדים, אין צו להוצאות.

<u>ויהי אחר הדברים האלה</u>:

58. קראתי בעיון את חוות דעתה של חברתי, כב' השופטת אספרנצה אלון, בה ציינה כי הפחתת סכום המזונות שיש להטיל על האב צריכה להיות מתונה יותר ממה שקבעתי, וסברה כי יש להעמיד את סכום המזונות על סך של 1,650 ₪ (היינו הפחתה סך של 350 ₪, תחת הפחתת סך של 500 ₪ שאנוכי קבעתי).

<u>דעתי כאמור שונה, כמפורט בהרחבה בחוות דעתי, ואחדד מספר נקודות, שלטעמי לא קיבלו משקל מספיק בחוות דעתה של חברתי</u>:

א. צרכי הקטין הועמדו בפסק הדין על סך של 2,100 ₪;

משעסקינן במשמורת משותפת שווה בקירוב (50:50) של הצדדים, **ממילא בתקופת זמני השהות בה הקטין שוהה אצל האב, הוא כבר נושא בחלק מצרכי הקטין**.

לא ראיתי כי נתון זה נכלל בשיקולי חברתי.

משכך, ולמרות פערי ההכנסות הפנויות, והגם שעסקינן בקביעת סכום מזונות גלובלי שאינו נשען על נוסחת המזונות, לא ניתן להתעלם מהוצאות שמוציא האב בתקופת שהות הקטין עימו, ולכן סכום ההפחתה צריך להיות גבוה מזה שמציעה חברתי.

אם לא נאמר כן, ייצא שכמעט במלוא צרכי הקטין נושא האב, והדבר אינו הולם ואינו צודק.

ב. הוצאות רפואיות חריגות והוצאות חינוך וחוגים אכן חולקו בין הצדדים בחלקים שווים, אך זה כבר נלקח במסגרת שיקולי ההפחתה בדמי המזונות בחוות דעתי (ראו סעיף 54(ב) לעיל).

ברם שיקול זה אינו מצדיק הפחתה קטנה יותר בסכום המזונות, כמופיע בין יתר שיקולי חברתי מהטעם הבא – בסעיף 96 לפסק הדין, ובמענה לטענת האב כי לאם הכנסה מנכסים שצריכה להילקח בחשבון בקביעת סכום הכנסתה הפנויה, ציין בית משפט קמא כדלקמן:

> **"באשר להכנסות הצדדים לרבות האם מהנכסים, נתון זה ישפיע על הסכום הסופי שבו יחויב האב בדמי מזונות <u>ובאופן החיוב בהוצאות החריגות והכל כפי שיפורט בהמשך</u>"** (ההדגשה שלי – ח"ש).

זה היה שיקולו של בית משפט קמא כשקבע בפסק הדין נשיאה שווה בין הצדדים בהוצאות רפואיות חריגות והוצאות חינוך וחוגים.

משזה הנימוק בפסק הדין, אין הצדקה מכוחו להקטין יותר, מעבר לנקוב בחוות דעתי, את סכום הפחתת המזונות, כסברת חברתי.

ג. <u>באשר לתסמונת ממנה סובל הקטין, כמתואר בחוות דעתה של חברתי, יש להדגיש כדלקמן</u>:

- לא נטען, וממילא לא הוכח, כי תסמונת זאת, גובה הוצאות טיפול מיוחדות שאינן כלולות בסל הבריאות.
- ההשלכות של תסמונת זאת (העסקת יתר של האם במהלך יום הלימודים במוסד החינוכי בו שוהה הקטין) נלקחו בשיקוליי בחוות דעתי, כמצויין בסעיף 54(ג) לעיל.

ד. חברתי, בסעיף 6 לחוות דעתה מתערבת למעשה בקביעות עובדתיות של בית משפט קמא, ולטעמי היה מקום להימנע מכך.

<u>השופטת אספרנצה אלון</u>:

1. קראתי את חוות דעתו של חברי האב"ד, כב' השופט חנאל שרעבי ואני מצטרפת לדבריו ולמסקנתו כי יש לדחות את הערעור בסוגיית המשמורת וזמני השהות. כן אני מסכימה עמו כי יש להקטין את סכום המזונות החודשי שקבע בית משפט קמא בסך של 2,000 ₪ לחודש, אך חולקת אני על שיעור ההפחתה. לעמדתו יש לקבוע סכום מזונות גלובלי, שלא בהתאם לנוסחת המזונות, שיעמוד על סך של 1,500 ₪ לחודש, בעוד שאני בדעה כי יש להעמיד את סכום המזונות על סך של 1,650 ₪ לחודש.

2. לכאורה, מדובר בפער קטן, אך לא כך הוא. מדובר בחיוב חודשי לשנים רבות נוספות, עבור קטין כבן 8, שרק בתחילת שנה זו (לפני כשלושה חודשים), הורחבו זמני השהות עם אביו **אכן. יש לפחות עוד 10 שנים.** בנסיבות המיוחדות של תיק זה, הפחתה של 500 ₪ לחודש הינה לתפיסתי על הצד הגבוה, תביא לפגיעה ברווחת הקטין בבית שני הוריו ואינה הולמת את חלוקת הנטל בין ההורים בתיק זה ולכן לא אוכל להסכים לה.

3. הלכה היא כי בפסיקת מזונות קטינים: "[...] **אין מדובר בקביעת נוסחאות אריתמטיות נוקשות הקושרות בין הכנסות ההורים והיקף המשמורת הפיזית המסורה לכל אחד מהם לבין שיעור המזונות. פסיקת המזונות לעולם לא תסמוך אך על "המספרים היבשים" - אם לעניין נתוני ההשתכרות של ההורים, אם לעניין יחס השהייה אצל כל אחד מהם. בטרם יפסוק באופן סופי את סכום המזונות על בית המשפט להוסיף ולהתבונן היטב על התא המשפחתי שלפניו ועל נסיבותיו הפרטניות, ולהבטיח את חלוקת הנטל ההולמת ביותר תנאים אלה. הקביעה תהיה נטועה תמיד במכלול נסיבות העניין, כששיקול העל המנחה אותה הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני ההורים**". (בע"מ 919/15 **פלוני נ' פלונית** (נבו 19.7.2017))

4. הקטין ..., יליד 00.00.2018, הינו כבן 8, מאובחן מלידתו בתסמונת ..., הגורמת לו לסבול מהפרעות תנועה, חוסר שיווי משקל ובעיות נוירולוגיות, כאב ואי נוחות. בתסקירים שהגישו שירותי הרווחה לבית משפט קמא (תסקירים מיום 04.02.2025 ויום 07.05.2024) צוין כי המשפחה טופלה במשך שנים רבות וביחידה לשלום הילד במשך שנתיים (יולי 2022 ועד יולי 2024). לאורך כל שנות הטיפול הגיעו ליחידה דיווחים חוזרים ונשנים מצד הגורמים החינוכיים של הקטין על קשיים משמעותיים בהתמודדות ביום

יומית עמו. "...**בגן, [הקטין] אינו מתפקד באופן התואם את בני גילו. הוא נחווה מתוח מאוד, סובל מהתקפי זעם בלתי נשלטים ומתקשה לקחת חלק בפעילות הגן... פעמים רבות הגננות יוצרות קשר עם ההורים במהלך היום בבקשה לאסוף את [הקטין] מהגן, מאחר והן אינן מצליחות להתמודד עמו**...". ראו גם סעיף 79 לפסק דינו של בית משפט קמא.

5. בית משפט קמא קבע כי זמני השהות הינם שוויוניים, בקירוב 50%-50%. אלא שבפועל האם היא זו שנותנת מענה מיידי ולעיתים קרובות לצרכיו של [הקטין]. בית משפט קמא קבע כי כל אימת שמתעורר צורך להגיע למסגרת החינוכית במהלך יום הלימודים **הנטל בעניין זה נופל רק על האם**. (שורות 30-32 בסעיף 114 לפסק הדין קמא). משמעות הדבר, כי אין עסקינן בזמני שהות שוויוניים הלכה למעשה, אלא למצב בו הנטל ההורי בפועל מוטל במרביתו על האם. עניין זה קיבל ביטוי בפסק דינו של חברי השופט שרעבי, אך דומני שלא באופן ממצה. **בשים לב למצבו המיוחד והרגיש של [הקטין], ולעובדה כי האם היא זו שנותנת את המענה לצרכיו הספציפיים והמיוחדים של [הקטין], סבורתני כי יש לתת לעניין זה משקל הולם בפסיקת המזונות.**

6. הפער הכלכלי בין הצדדים הוערך על יחס של 78% : 22% לטובת האב. שיעור ההכנסות של האב גבוה משל האם באופן מובהק. בנוסף לאשר נקבע בפסק הדין קמא (כאמור בית משפט קמא אמד את הכנסת האב החודשית על סך של 30,000 ₪ ואת הכנסתו החודשית הפנויה של האב בסך 21,700 ₪, כאשר הוא מפחית את כל ההוצאה בגין מדור בסך 8,300 ₪ לחודש (סעיפים 106-107 לפסק הדין קמא)), לטעמי לא היה מקום להפחית את מלוא שכר הדירה הגבוה מהכנסת האב. ודוק, בבית רחב הידיים מתגורר האב יחד עם רעייתו ובמצב זה אין להפחית את מלוא שכר הדירה אלא להפחית לכל הפחות את מחציתו, דבר אשר יעמיד את הכנסתו הפנויה של האב על סך של 25,850 ₪, ומכאן שיחס ההכנסות של ההורים אינו עומד כפי שקבע בית משפט קמא על 78% לאב ו22% לאם אלא על יחס של 81% לאב ו19% לאם.

יפה

7. זאת ועוד, מהנתונים שבחן כב' השופט שרעבי הוא הגיע למסקנה כי שכרו של האב עומד על סך של 20,338 ₪ נטו לחודש וכן כי קיימות לאב הכנסות לא מוסברות בסך ממוצע של 19,000 ₪ לחודש. עוד העריך את הכנסת אשתו של האב (X) בשכר של 6,000 ₪ לחודש. נתוניו של כב' השופט שרעבי מביאים למסקנה כי לאב ולרעייתו הכנסה חודשית בשיעור של 45,000 ₪. (ראו סעיפים 34-47 לחוות דעת חברי השופט שרעבי). עם זאת הגיע למסקנה כי אומדנו של בית משפט קמא בדבר הכנסתו של האב על סך של 30,000 ₪ סבירה בנסיבות העניין ואין מקום להתערב בה.

8. בין אם על פי ממצאיו וקביעותיו של בית משפט קמא ובין אם על פי ממצאיו וקביעותיו של חברי כב' השופט שרעבי והערותיי שלי, מדובר בצדדים שקיימים ביניהן פערי יכולת כלכלית מובהקת ומשמעותיים, שמביאים לתוצאה של "בית עשיר" מול "בית עני". **יפה** כידוע: "**שיקול נוסף הוא שיש להימנע במידת האפשר בחלוקת נטל המזונות מיצירת "בית עשיר" ו"בית עני", דבר שיש לו השלכות לא פשוטות מעבר להיבט החומרי-כלכלי, הן על "ההורה העני" והן על הילדים. כל אלה שיקולים**

העשויים להצדיק סטייה מחלוקה אריתמטית יחסית שווה של הנטל". (בע"מ 919/15 **פלוני נ' פלונית** (נבו 19.7.2017)).

9. על אף פער ההכנסות הנוטה לטובת האב באופן מובהק, הוצאות רפואיות חריגות והוצאות חינוך וחוגים **חולקו בין הצדדים באופן שווה**. גם עניין זה קיבל ביטוי בפסק דינו של חברי השופט שרעבי, אך משאלה לא חולקו בין הצדדים באופן התואם את יחס הכנסותיהם, יש להביא עניין זה ולשקללו בשיעור המזונות הגלובלי **לטעמי זה שגוי! במקרה נקודתי זה היו צריכים לתקן זאת.**

10. על כל אלה - פער הכנסות מובהק לטובת האב, נטל טיפול מוגבר בצרכי הקטין המוטל על האם, השאיפה להימנע מ"בית עשיר מול בית עני", העובדה כי הוצאות רפואיות חריגות, חינוך וחוגים חולקו בין הצדדים באופן שווה, התבוננות על התא המשפחתי שלפנינו על נסיבותיו הפרטניות, הרצון להבטיח חלוקת נטל שתהלום את טובתו של הקטין ורווחתו בבית שני הוריו, הגעתי למסקנה כי יהיה זה נכון להסתפק בהפחתה של 350 ₪ לחודש כך שהאב יחויב לשאת בדמי מזונות לקטין בסך של 1,650 ₪ לחודש. אציע לחבריי להצטרף למסקנתי זו.

<u>השופט יצחק כהן (שופט עמית)</u>:

1. כמו אב בית הדין, ומנימוקיו, הנני סבור, שאין מקום להיעתר לבקשה להגיש ראיות נוספות בערעור.

2. כמו חברי, הנני סבור שאין כל מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא בסוגיית המשמורת וזמני השהות.

3. באשר לסוגיית המזונות, הנני סבור שיש מקום להפחית את המזונות. בעניין זה אני מצטרף לתוצאה אליה הגיעה חברתי, כב' השופטת אלון.

<u>סוף דבר</u>

* **בסוגיית המשמורת וזמני השהות** – פה אחד נדחה הערעור כמפורט בפסק דינו של האב"ד, השופט חננאל שרעבי.

* **באשר לסוגיית המזונות** – פה אחד הוחלט כי יש מקום להפחית את סכום המזונות שהושת על המערער, החל ממזונות חודש מרץ 2026.

באשר לסכום ההפחתה – ברוב דעות (השופטים אספרנצה אלון ויצחק כהן) הוחלט על הפחתת סכום המזונות לסך של 1,650 ₪, כנגד דעתו החולקת של השופט חננאל שרעבי שקבע הפחתת סכום המזונות לסך של 1,500 ₪.

* כאמור הפחתת סכום המזונות תהא החל ממזונות חודש 3/26.

* הבקשה לראיות נוספות בערעור נדחית בזאת, כמפורט בחוות דעתו של האב"ד השופט חננאל שרעבי.

* אין צו להוצאות.

* ערבון שהפקיד המערער יוחזר לידיו באמצעות בא כוחו.

המזכירות תעביר פסק דין זה לצדדים.

פסק דין זה מותר לפרסום תוך השמטת שמות הצדדים וכל פרט מזהה אחר.

ניתן היום, כ"ו אדר תשפ"ו, 15 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.

ח. שרעבי, שופט [אב"ד]	**א. אלון, שופטת**	**י. כהן, שופט עמית**

עותק בלבד